

BÖNHUSET

Eftersom det var trångt i många gårdar med små rum, började den tanken uppkomma att bygga ett bönhus i Hakkasbyn. Vi hade ju en förebild i Gällivare. De mest ivriga att få tillstånd ett bönhus var förstås de som brukade hålla byabönen, nämligen Aili, våran gamla byapredikant, Valfrid Gustavsson, L-E Landström, K M Isaksson, Karl Johan Larsson, Albert Landström och Nils Itätalo samt många fler.

En kommitté utsågs som skulle taga upp hur mycket varje bybo ville bidra med, med att köra fram byggnadsvirke eller ge penningbidrag. Resultatet blev så gynnsamt att arbetet kunde sättas igång.

Ville Henriksson Knös skänkte tomten, Arvid Vennström åtog sig stenarbetet nämligen att göra stenfoten. Träarbetet lämnades till Johan Wäyrynen och Vilhelm Mykkänen. Varje gård skulle leverera 8 st. dugliga timmer minst 8 m långa, framkört till bygget. Dessutom sågtimmer för dem, som hade egen skog samt förstås en slant. Mossa skulle lämnas och en del penningbidrag.

Det fanns två sågar i byn, men en såg gick inte att använda under vintern ty den hade vattenhjul. Den andra var placerad vid lilla sjön på mitt skifte vid Palohuornas-vägen. Den gick på ånga. Det hade blivit 1 mils extra transport för dem som hade sina skogsskiften söder om byn. Men i Gällivare fanns det en transportabel motorsåg som ägdes av Viktor Appelkvist. Hans son Hjalmar transporterade sågen hit till vår by, ställde upp den nedanför landsvägen vid Axel Henriksson. Vi turades om att rensa färdigsågat virke från bänken. Virket transporterades till rior vilka hade värmeanordningar för torkningen, för virket måste hyvlas innan våren.

Hos Sämäkko Fegi fanns det en motorhyvel men det fanns icke någon landsväg dit. Transporten måste ske innan snön gått. Vi var en lång rad med hästar och sågat virke på väg till Sämäkko. När vi kom till sjöstranden var det fullt med vatten på isen. Vi måste hålla oss efter strandkanten samt långt avstånd mellan hästfordonen. Isen höll och vi kom fram.

Det var meningen att vi skulle vänta och ta återlass, men när de skulle sätta motorn igång strejkade den. Vi måste lämna virket. Lyckligtvis blev det kallare väder så att vi fick hem vårt virke och inomhus.

Det måste finnas kraftigare material till bänkar mm. Dessa blev för det mesta sågade i den såg som stod på mitt skifte. Arbetet fortskred och till första samlingen var huset färdigt, nämligen en vecka före jul för 50 år sedan. De var goda tiggare, de som ledde arbetet, Valfrid Gustavsson, Isaksson men mest ivrig var Albert Landström. Jag kommer ihåg när vi hade första samlingen i detta bönhus, då gick han mellan bänkarna med

papper och penna och tiggde av alla och fick också. Det gick så långt att Appelkvist måste säga "Nu skall du sluta upp med det där, nu skall vi hålla bön."

Byabönen som tidigare hållits i gårdarna började hållas här och det var i det närmaste fullsatt. Sedan hölls här husförhör och andra prästerliga gudstjänster.

Nu börjar det se mörkt ut. Dörrarna står öppna för byabönen endast i några få gårdar i förhållande till byns storlek. I kyrkan är det inte många som går, för det mesta är det de som går på byabönen. Nu behövs det inte så stor kammare att inrymma alla som går i kyrkan och på byabönen. Allt detta har hänt inom de 50 år som gått sedan detta bönhus första gången hade de kristnas sammankomst.

Här i detta hus har många av våra kära blivit jordfästa. Ja, även vigsel har skett här. Således har det varit både sorgens och glädjens stunder i detta hus.

Jag tror det vore i många föräldrars hjärta en glädjens stund om det bleve så att detta hus skulle vara fullpackat varje söndag icke endast då när det är samling. Nu har bönhuset blivit vår församlingsgård, där de flesta begravningar hålls och som under samlingstiden är vårt matställe.

Hakkasbyn den 1 februari 1972.

Olov Oskar Landström